

friske Vintersol ilede Folk travle frem og tilbage, alle belæssede med Pakker, Gaver til Juletræet, Delikatesser for Julebordet. Entréklokken lød uophørligt. Saa kom en Kasse ind ad Døren, saa en Kurv, saa et Brev.

Gaasen og Ludefisken duftede ind fra Køkkenet, i Spisestuen lugtede det af Granbar og Harpix fra Juletræet.

Udenfor jog imidlertid den ene Kane forbi efter den anden under Pidskeknald og lystig Bjældeklang.

Jeg stod netop og hæftede Istapper og Rim paa Grenene, da jeg gennem Vinduet fik Øje paa Jule-neget, det store, rigtfyldte Kornneg, der af »Kom-munen« var rejst oppe i Lønnetræet foran Raadhuset. Det var pudret af Snefaldet fra den foregaaende Nat, og Graaspurvne, de smaa Julegæster, som tidligst kom til Bords, sloges under geskæftig Kvidren om, hvem der først skulde komme til ved det kommunale Gæstebud.

Da saa jeg pludselig midt i den festlige Færden ude paa Gaden Knud Vibe, der bleg og forfrossen i tynd Frakke og med Hænder blaa af Kulde listede sig forbi med et Rugbrød under Armen.

Han trykkede sig næsten ind til vor Husvæg og saa sig sky om til alle Sider, som om han var bange for, at nogen skulde se ham.

Saa sagde jeg til mig selv: »Nej, nu skal Rudolf holde Ord! Jeg sætter mig ikke til Julegrøden i Aften, før Knud og Maja har faaet sin Julekurv!«

Og i Følelsen af at have en god Samvittighed blev jeg ved at pynte Juletræet.

Men det fik en brat Ende.

Jeg stod netop paa en Stol og fæstede Lyset i Toppen, da Raabet: »Stop Tyven! Stop Tyven!« lød gennem Gaden.

At hoppe ned og ile til Vinduet var et Øjeblik. Sag. Og da saa jeg Knud Vibe mellem Hænderne paa to Politibetjente, der førte ham til Raadstuen.

»Jeg sprang ud, — i det jeg vilde ud af Gadedøren, kom Rudolf, der ogsaa havde hørt Raabet, løbende ned ad Trappen fra 2den Etage.

»Hvad har han stjaalet?« raabtes der.

»Brødet!«

»Rugbrødet!«

»Der var ingen i Bagerbutikken.«

»Han svuppede ind gennem Døren!«

»Listede sig bort som en Hønsetyv!« lød det rundt om en i Munden paa hverandre, medens Folk stimlede til.

Han krøb sammen, dukkede Nakken endnu dybere end før, da — i det han var ved at sætte Foden paa Raadhusets Trappe, hævede han pludselig Hovedet og rev sig løs.

Der — om Hjørnet kom Rolf Salikath i »An-

standspels«, foret og kantet med kostbart Pelsværk, og i Fortvivlelsens Selvtægt styrtede Knud Vibe mod ham.

»Du! Du!« skreg han mellem de sammenbidte Tænder. »Her skal jeg slæbes som en ussel Tyv op paa Raadstuen, fordi jeg tog det Brød, der skulde frelse min Søster og dit Barn fra at dø af Hunger! Du har stjaalet hendes Ære og Sundhed, du har stjaalet mig Brødet af Munden, — skal du, Tyv, gaa fri!«

Og inden Politibetjentene kunde naa ham, rev han Pistolen ud af Salikaths Brystlomme.

Der lød et Skud.

»Det var et Nødskud!« lød det fra en af de omstaaende, — ingen vidste fra hvem.

Spurvne i Juleneget fløj opskræmte bort, og Rolf Salikath sank til Jorden som en død Mand.

I næste Sekund stak Knud Vibe Pistolen i sin Mund og fyrede af.

Da det andet Nødskud faldt, vendte imidlertid alle de gode Borgere Ryggen til og tyede slagne af Skræk ind i deres egne Huse.

Indenfor de lunende Døre drejede de Gadedørsnøglen om og lukkede ude det, de havde flygtet for.

Og saa ringede Byens Kirkeklokker Juleaftenen ind.

## Et Æventyr til Børnene.

Af

Johanne Meyer.

Naar den dejlige Jul kommer, glæder I Børn jer altid til at være fri fra Skole. Men kommer saa Ferien, gaar I dog og spørger Moder: »Hvad skal vi bestille?«

Nu i Dag, da eders Moder faar Bladet »Hvad vi vil« med Julebilledet paa, saa skal I ogsaa have en lille Historie, som kan beskæftige eder en lille Stund, om I har Lyst at læse den for eders smaa Søkende.

Den foregaar der inde i den yndige grønne Skov.

### Anemonen.

Det var Foraar. — Smaablomsterne stod og nikkede ved Grøftkanten. Alle Smaafuglene byggede Rede. Hvor havde de travlt for at faa den lille Rede færdig i rette Tid!

Et Par unge Sangfugle havde bygget Rede, og jublende slog de deres Triller, da de nu havde fundet Læ og Ly for deres Vaarliv. Mange og kraftige Æg laa snart i Reden. Nu ventede de blot paa, at de smaa levende Unger skulde stikke Hovedet frem.

»Vore Unger faar nok en dejlig Stemme,« sagde den lille Hun, naar hun med Beundring fulgte Hannens klare Triller.

Nu pippede den første Unge ud af Ægget.

I Sandhed, et dejligt Hoved! — Sagde jeg det ikke nok, vore Unger blive de dejligste, thi vi elsker hinanden,« sagde den lille travle Moder, og passede paa de smaa. Men Faderen var allerede fløjet bort for at skaffe Føde.

Samme Dag kom ved Træets Rod en lille simpel Anemone til Verden, simpel som den ensomme Skov, men ogsaa frisk som den.